

πόλη να στήση εκεί τοίχο μ' άσειστα θέμελα. Κίνησε προς τὸ χωριὸν νὰ φέρη ἔργατες.

Οἱ χωριανοὶ τὸν φρονούσαν, τὸν μισούσαν ἄγρια μέσα τους τὸ Ζήση. Μὰ ἦσαν ὁ χοντρονοικοκύρης παιδί, ὁ μεγαλοχηματίας. Κατάπιναν τὸ μίσος τους καὶ δουλικὲς ψυχῆς, ὅπως ἦσαν, σερνονταν μπρος, πού, ἔκαναν τὸ κάθε τι νὰ τὸν καλοκαρδιζοῦν, μαϊμούδιζαν ἀκόμα γιὰ νὰ τὸν κάμουν νὰ γελᾷ, ἂν καὶ ἤξεραν διὰ δὲ μπορούσαν νὰ περιμένουν ἀπὸ δαῦτον κανένα θετικὸ κέρδος. Καρμιά φορὰ στὸν κύκλο τους τὸν κακολογούσαν, μιλούσαν γιὰ τὴν ἀδικίαν του καὶ κοινολογούσαν τοὺς φόβους τους ἂν ὁ τρομερὸς ἔκεινος χωροφάγος κατέβαινε καὶ πρὸς τὸν κάμπο, ἀφοῦ δὲν εἶχε περὶ νὰ κἀμὴ τίποτε ἄλλο στὸ βουνό. Μὰ ὕστερα οἱ ἴδιοι πάλι κίτταξαν ποῖος νὰ τὸν πρωτοβῆ καὶ νὰ προδῶσι ὅσα λέγονταν στὸν κύκλο. Μεταξὺ τους δὲ βοηθοῦνταν. Ἄν ἦταν ὁμως νὰ βοηθῆσουν σὲ κάτι τὸ Ζήση, πού τους περισσότερούς τους τοὺς εἶχε ἀφήσει δίχως μιά χούφτα τόπο, τοσκιζόνταν. Ἔτσι οἱ μισοὶ χωριανοὶ τὸν ἀκολούθησαν γιὰ τὸ χτήμα. Ὡς τὸ βράδι ὅλη ἡ χωριατομένη ἐυλαία εἶχε μαζεῖται κοντὰ στὸ γιοφύδι. Κατὰ τὸ δειλινὸ μὴ πλατεῖα λουριὰ ἀπὸ τὴν ῥεῖμα γῆς βουλαίεζε καὶ κατακάθησε στὴν ἄκρη τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Ζήσης τὸ φουνοῦμα τῆς μάχης ποῦ βρισκόνταν δὲν στενοχωρήθηκε καὶ πολὺ. Ἐπειτα ἤξερε πὼς εἶται καὶ ἄλλοιως θὰ θυσιάσει ἕνα κομμάτι κατὰ μάκος τῆς ὀχτιάς γιὰ νὰ μολώσῃ τὸ ποτάμι καὶ νὰ μπερσοῦν νὰ σταθῶν οἱ ἔργατες νὰ πλέξουν τὴν ἐυλόδεση. Πρωτὶ-πρωτὶ τὴν ἄλλη μέρα ἄρχισε νὰ δουλεῖ. Ὁ Ζήσης ἔπατατοῦσε, μὰ δούλευε κ' ἔλας ὁ ἴδιος διπλά ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὡς τὸ βράδι ἡ ἐυλόδεση εἶχε τελειώσει σχεδόν. Μονάχα ὡς εἴκοσι μέτρα ὄχιτος ἀπομένει ἀεὶς. Νικητῆς σὲ κείνο τὸ πάλμα ὁ Ζήσης, τὸ βράδι ἔστησε πλούσιον φηγοπλοῖο στους ἔργατες. Τὴν ἄλλη μέρα θὰ πηγαίνουν νὰ ἀποτελειώσουν τὴν ἐυλόδεση.

Ἐκείνη τὴ νύχτα ὁ χωροφάγος πέρασε πολὺ παραγμένον ὕπνο. Μόλις τὰ ματῶφυλά του λάφωσαν, ἀμέσως νιάντζονταν ἀλλόφρενος. Στὰ λιγούστιμα ὄνειρά του ἔβλεπε πὸς τὸ ποτάμι φουόκωνε-φουόκωνε θολό, ἄραζε τὴν ἐυλόδεση σὰ νᾶταν ἀπὸ ἄζυμα καὶ τραβοῦσε τρώγοντας τὴ γῆς κατὰ τὸ βουνό. Ἄλλοτε πάλι τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ σταμάταε ἀτόματα, κοκκάλανε καὶ ὕστερα ἄρχιζε νὰ ζωντανεύει, νὰ μεταμορφώνεται σὲ δράκοντα πού σγάρλιζε κ' ἔτρωγε μ' ἄγρια μανία τὸ χῶμα κ' ἐκούφρωνε τὸ βουνό. Σὲ μίαν στιγμὴ εἶδε αὐτὸ τὸ φοβερὸ δράκοντα ν' ἀνοίγη, χάος κρούπνο, τὸ στόμα του καὶ νὰ τὸν καταπιεῖ. Πήδησε δύο μέτρα πέρα ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ἀφίγοντας ἀλλόκοτη κραυγὴ τρομοῦ. Πρωτὸ ἔημερωσῃ, ὁ Ζήσης βρισκόνταν στὸ χτήμα. Ἦ ἔυλοδεση ἦταν στὴ θέσθ της. Γιὰ τὴν ὄρα βαστούσε γερά τὴ γυρμένη γῆς. Σὰν ἐγέμισε ἀπὸ τοὺς χωματένιος ὄγκους, πού βουλαίεζαν κ' ἀπὸ τίς πέτρες πού σώμασαν οἱ ἔργατες ἄπάνου, ἡ κοίτη πού εἶχε ἀνοίξει ἡ μιά φλεβὰ τοῦ ποταμοῦ, κρυφοτρώγοντας ἀπ'μάτου τὸν ὄχτο, τὸ νερὸ καμπύλωνε τώρα πρὸς τὴν ἄλλη ὀριά, γυρῶνοντας τὴν καλιὰ του κοίτη. Ὁ Ζήσης ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ ἂν βριστὰ καλὰ τὸ μέρος τοῦ ὄχτου πού δὲν πρόσταται τὴν περασμένη μέρα νὰ στυλωσούν. Κατέβηκε ἀπὸ μιά ἐυλόκαλα πού εἶχαν στήσει ἐκεῖ στὸ βουλιανέμο πελοῦδιον. Ἄρχισε νὰ ψαχοῦλετὶ τὸν ὄχτο, χτυπώντας κοντὰ-κοντὰ μὲ τίς πλάτες του τὸ χῶμα. Βαστούσε. Πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι θὰ τελειῶσει κ' αὐτὴ ἡ λίγη δουλειὰ πού ἀπομένει. Κατὰ τὸ μεσημέρι θὰ ναβαλίκνε τἀλογο του καὶ θὰ πῆγανε στὴ χώρα νὰ φέρη μηχανικὸν, ἔργατες καὶ ταμῆνο. Ἐπειτα ἤθελε νὰ κἀνὴ καὶ κάποιο ὄδαρογοεῖο, πού μελετοῦσε ἀπὸ καιρὸ. Εἶχε ἔημερσοῖε παιὰ. Μὲ τίς πλάτες στυλωμένες στον ὄχτο, κίτταζε πέρα πρὸς τὸν ὄρομο τοῦ χωριοῦ, περιμένοντας νὰ φανοῦν οἱ ἔργατες. Σαφινὰ ἐνονοῦσε κἀν νὰ οἰκτῆ πσο του, νὰ σαλεύη καὶ μαζὺ ἕνα βάρος στὶς πλάτες. Ἄ! δὲ θάχανε παιὰ οὔτε μιά πιθαμὴ ἀπὸ τὴ γῆς του! Ἄρκετὰ ἔχασε τὴν περασμένη μέρα. Ἄνοιξε τὰ σκέλια καὶ στήριξε τίς τετράγωνες πλάτες πρὸς τὰ πόσ. Τὸ ἴδιο τὸ κορμὶ τὸ ἔστηνε ἀντιστῆλι γιὰ νὰ κρατήσῃ τ' ἀγαπημένο γῶμα, πού τόσο μοχτήσε σὲ δαυτὸ! Στὸ βάθος τοῦ ὄρομου φάνηκαν οἱ ἔργατες, πού τρυβοῦσαν κατὰ κειθε. Λιγο κουράγι ἀκόμα, συλλογιστικε. Μὰ τὸ χῶμα ὄλο καὶ βάραινε ἀπάνου του. Στύλωσε τὰ δυνατὰ τὸν χῆμα στὰ μηριά, γιὰ νὰ μπεροῦσῃ τὸ δῶσι μὰ ὀθῆσι στὶς πλάτες του πρὸς τὰ πανου. Οἱ φλεβες στὸ φωμάλιο τρεχίλο εἶχαν φουσκώσει. Μὰ ὁ χωματένιος ὄγκος, ξεγέροντας, ὄλο καὶ βάραινε στὴ ράχη του. Οἱ ἔργατες ἦταν ἀκόμα μακριὰ. Τότε ὁ χωροφάγος, νοιώθοντας τὸν κίντυνο, ἀφήκε μιά κραυγὴ, ἕνα ἀπελιπισμένο βρούχισμα :

— Χωριανοὶ !
— Ὅπως τὸ χῶμα μονοκόμματο ξεγερνε τώρα ἀπάνου ἀπὸ τὸ κεφάλι, ὁ τράχηλος λύγισε. Τὸ σαγόνι πιέστηκε πρὸς τὸ στήθος καὶ οἱ μασέλες βουλαίεζαν μέσα στὰ παραμάγουλα, πού ξεχειλίσαν ὀλόγυρα. Ἐκαμε κάποια προσπάθεια νὰ πιναχθῆ πρὸς τὰ ἔξω. Ἦθελε νὰ φωνάξῃ, μὰ μόνο κἀνὴ σὰ φουνοῦμα βῆγῃ ἀπὸ τὴ ρουθούνια του. Τὸ πρόσωπό του πρήστηκε ἀπείνια. Κοκκίνισε, μπλαβομελίανισε κ' ἀπὸ τὴ μύτη ἄρχισε νὰ τρέξῃ αἷμα. Οἱ χωριανοὶ τρέχοντας πληοῖαζαν τώρα στὸ γαφροῦ. Ὁ μονοκόμματος χωματένιος ὄγκος ἐνασαιστικε, ἀνασάλεψε. Τὰ πόδια τοῦ χωροφάγου βουλαίεζαν λίγο, ὕστερα τὸ κορμὶ τοῦ κρηποῦρασε. Ἐκαμε μιά τελευ-

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΚΡΑΣΣΙΝΙ Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ !...

Ἦ διάσημη πριμαντόνα τῶν ἀρχῶν τοῦ περασμένου αἰῶνος Κρασσίνι, εἶχε τοὺς περισσότερούς ἑστεμμένους καὶ ἀριστοκράτας θαυμαστὸς ἀπὸ όλες τίς ἄλλες καλλιτέχνιδες τῆς ἐποχῆς της. Βασίλει, αὐτοκράτορες, πρίγκηες καὶ πολυεκατομμυριοῦχοι ἦσαν τρελλὰ ἐρατευμένοι μισὺ τῆς !

Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Μέγας Ναπολεὼν ἀπίστησε κάποτε στὴν ἴσθηφίνα πρὸς χᾶρην τῆς Κρασσίνι. Μολαταῦτα ἡ Κρασσίνι ἦταν ἀστατη σὺν ἑρωτᾷ της.

Σχετικὸς μὲ τὴν ἀστάθεια καὶ τίς ἀπιστίες τῆς Κρασσίνι ὁ πρίγκηψ Ἀβουστος διηγήθηκε κάποτε στὸν τενοῖρο Λαμπλὺς τὸ ἀκόλουθο ἐπεισόδιον.

Ἔνα καλοκαίρι τὸ βράδι ὁ πρίγκηψ ἔμαθε διὰ τὴν προηγουμένη ἡ Κρασσίνι, τοῦ εἶχε κάνει κάποια ἀπιστία ! Ὁ πρίγκηψ πού ἦταν τρομερὰ ἐπιλήθης ἀποφάσισε τότε νὰ τὴν ἐκδιηθῆ καὶ νὰ τὴν τιμωρήσῃ σκληρὰ.

Ὅταν λοιπὸν ἐνύχτωσε τὴν πῆρε μὲ μιά βάρκα καὶ βῆγαν περὶατο ὑπὸ τὸ σελήνωφως. Σὲ μιά στιγμὴ ὄμως, ἐνῶ ἡ βάρκα βρισκόταν στὰ ανοιχτὰ, οἱ βαρκαρίηδες, δυνὸ ρωμάλεις ναυτικοὶ πού του εἶχε διαλέξει ἐπιτήρησις ὁ πρίγκηψ, ἄρπαξαν ἔσφαικὰ τὴν Κρασσίνι καὶ τὴν πέτασαν στὴν θάλασσα.

— ...Ἄλλὰ διστυγῶς — πρόσθεσε ὁ πρίγκηψ τελειώνοντας τὴν ἀφήγησί του πρὸς τὸν Λαμπλὺς — ἡ ἀθεοφοβῆ αὐτῆ διαβολογυναϊκα ἤξερε νὰ κολυμπᾷ καὶ γύλιτσε ! Τὴν ἄλλη μέρα μάλιστα μὲ ἔκανε νὰ τὴς πληρώσω ἀκριβὰ τὴν ψυχρολοῦσια, στὴν ὁποία τὴν ὑπέβαλα. Μ' ἀνάγκασε, δηλαδὴ, νὰ τὴς κάμω ἕνα δῶρο ἀξίας 100 χιλιάδων φράγκων !...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Μία παράξενη συμβουλή.

Ὁ διάσημος λόγιος Ντυπλεσσίς Μορνάν, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐννοούμενος τὸν Ἐρρίκου ἄου, πῆγε κάποια μέρα καὶ τινὲ παραπονέθηκε διὰ ἕνας νεαρὸς εὐπατρίτης ὀνόματι Σαιν Φούλ, τὸν εἶχε προσβάλῃ.

Καὶ ὁ Ἐρρίκος τοῦ εἶπε :
— Ὡς φίλος σοῦ προσφέρω τὸν βραχιονά μου.
Ἐς βασιλεὺς σοῦ ὑπόσχομαι δικαιοσύνην !...

Ἡ πιστὴ σύζυγος

Ὁ στρατηγὸς Λ... μιλοῦσε μιά μέρα στὸν Ναπολεόν γιὰ μιά φουασιότῃ κόρη, τῆς ὁποίας ἡ μητέρα διηθῆνε μιά χαρτοπαικτικὴ λέσση καὶ ἡ ὁποία ἤθελε νὰ τὸν γνωρίσῃ. Ὁ Ναπολεὼν τὴν ἐκάλεσε στὰ ἰδιαιτὰ διαμερίσματά του, ὅπου καὶ τὴν ἐδέχθη μίαν καὶ μόνον φορὰ.

Λίγες μέρες κατόπι ἡ νέα παντρεύθηκε. Πέρασε ἐν τῷ μεταξῷ ἀρετὸς καιρος, ὅταν ἔξαφα ὁ Ναπολεὼν θέλησε νὰ τὴν ἐναῖδι. Αὐτὴ ὄμως τοῦ ἐμίγησε δὲν δὲν ἄνηκε πλέον στὸν ἑαυτὸ της, καὶ ἀνῆλθε νὰ ὑποκίψῃ στὴν ἐξωσίω του.

Ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν θύμωσε διόλου μὲ τὴν ἀρνήσῃ της αὐτῆ. Τούταντιον, μάλιστα, τὴν ἐπίμησε γιὰ τὴν σ'εγγικτῆ της πίστη καὶ γιὰ νὰ τὴν ἀνταμειψῇ, τῆς ἔστειλε ἕνα πλουσιώτατο δῶρο.

Ἐρεβουάρ γιὰ τὸν ἄλλον κόσμον !...

Τὴν ὄραν πού ξεψυχοῦσε ὁ Λουδοβίκος 14ος εἶπε στὴν ἀγαπημένη του φοροβρίτη, τὴν μαρκησία ντὲ Μαιντινών.

— Θὰ ξαναῖδωθοῦμε γήγορα... Ἐρεβουάρ !...
Φουρκισμένη τότε ἡ μαρκησία γύρισε στους αὐλικούς πού ἦσαν γύρω της καὶ τοὺς εἶπε :

— Γιὰ ἰδέσῃ τὴ φουρί ραντεβου πού μοῦ δίνει !... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἀγάπησε ποτὲ κανένα παρὰ μόνάχα τὸν ἑαυτὸ του !...

ταῖα προσπάθεια, μὰ ἡ ραχοκοκκαλιὰ του ἐτρίε. Ὁ χωματένιος ὄγκος ἀποκοβόνταν παιὰ καὶ ἔπεφτε ἀπάνου στὸ διπλασιμένο σῶμα του μ' ἕνα βαθὸ καὶ κούφιου δούτο !

Κάθε ἄνθρωπος, ἀκόμα κ' ἐκείνος πού δὲν ὀρίζει οὔτε μιά χούφτα ἔσφα χάλικα σὲ τούτῃ τὴν πλατειοστήθα γῆς, ἔρχεται μιά μέρα πού πέρνει δικαιοματικὰ δύο μέτρα τόπο δικὸ του. Ὅλοτελα δικὸ του. Στὸ μεγαλοχηματὰ τὸ Ζήση, πού δὲ χόρτανε κ' ἂν εἶχε ὄλο τὸν κάμπο καὶ τὰ βουνὰ πού τὸν περιζῶναν, ἔλαχε λιγώτερο κ' ἀπὸ δύο μέτρα γῆ. Θάφτηκε διπλασιμένος ! Κουβαρὶ !...

Θάνος Δεγάνης

